

Stemmeleerhed, men det er netop det, som det første Amendement gaaer ud paa at betinge, at der ikke skal udfordres $\frac{2}{3}$ af Stemmerne, men at den simple Majoritet i dette Tilfælde skal kunne bringe Afgjørelsen.

Vars Jensen: Vi ere alle valgte af Folkets Midte, men naar det kan indløbe, at Adresser blive sendte hertil, som kunde være af den Art, at de kunde betragtes som hensigtsmæssige til Dplæsning, saavel for det Almindelige som for det Specielle, da veed jeg ikke, hvorfor de ikke skulde oplæses her i Forsamlingen. Jeg kan ingenlunde troe, at der skulde være en saa stor Uvillie tilstede i Forsamlingen, at den vilde modsætte sig Adressens Dplæsning, da der forinden Adressens Udfærdigelse vistnok have været talende Grunde tilstede hos Mængden, fra hvem den er udgaaet. Jeg er derfor af den Mening, at den bør oplæses; thi ellers veed jeg ikke, til hvem Folket udenfor Forsamlingen har at henvende sig, naar de ikke skulle henvende sig til Forsamlingen angaaende dets Klager.

Rée: Jeg maa maaskee, for ikke at misforstaaes, tillade mig den formelle Bemærkning, at jeg ved for at nævne det første Endringsforslag selvfølgelig har sigtet til det, der staaer først paa Endringsforslags-Listen, og ikke det, der paa Afstemningslisten kommer først.

Monrad: Jeg maa tilstaae, at jeg ikke finder nogen Betænkelse ved at tiltræde det Endringsforslag, som er stillet under Nr. 37, idet jeg troer, at man uden videre Betænkelse kan overlade til den sædvanlige Majoritet at afgjøre, hvorvidt saadanne Andragender, som de heromhandlede, skulde oplæses eller ikke.

Cultusministeren: Naar jeg reiser mig, for at sige et Par Ord i denne Sag, vil jeg bede at erindre, at det ikke er første Gang jeg har omtalt den; jeg deltog saaledes i Forhandlingerne om den i Rigsforsamlingen, ikke blot førend jeg blev Minister, men førend jeg troer, at nogen Tanke var reist om at jeg skulde blive det; det er altsaa ikke nogen ministeriel Tanke jeg i dette Dødblik udtaler. Med Hensyn til de Grunde, som ere omtalte her, for at det er rigtigt, at Adresser blive

oplæste, vil jeg ikke forsøge at imødegaae, hvad der er yttret om Nødvendigheden af at vi komme til Kundskab om Folkets Ønsker, og af at Folket faaer Lov til at frembringe dem; thi naar man ikke indseer, at vi meget godt kunne komme til Kundskab om Folkets Ønske, uden ved at alle Slags Adresser og Meddelelser oplæses her, saa veed jeg ikke Noget i den Anledning at fremsøre, men jeg skal med Hensyn til den Bøgt, man lægger paa Adressers Dplæsning som Folkets Røst, gjøre opmærksom paa, at der af 2 af de Herrer, som have talt idag, er brugt Udtrykket „Folket“; men at een af de Herrer, nemlig Proponenten af det første Amendement har brugt to forskellige Udtryk; han sagde nemlig, at vi maatte oplæse, hvad Folket sendte, og siden brugte han det Udtryk Folk og Folks Røst; deri ligger den store Forskjel. Ja, var Adresserne Folkets Røst, saa maatte de vel høres, men Folkets Røst har man ingen saadan bestemt Form for at udfinde; vi kunne ved ethvert Andragende, som kommer ind, kun sige, at det er Folks Røst. Der er altsaa Spørgsmaal, om man skulde tilstede Folkets Røst at høres i Forsamlingen; men Folket forhandler i en Sag ikke umiddelbar ved sin egen Røst, Folket har ved Grundloven faaet Organer, hvis Røst skal lyde her i denne Sal. Der kan til os indkomme mange Andragender, som tilsammen kunne overtyde os om, at der rører sig noget i Folket, som vi maaskee iforveien ikke vidste, og det vilde være meget slemt ikke at følge disse Tegne paa hvad der rører sig i Folket; men dette er heelt forskjelligt fra at indrømme, at ethvert Andragende bestemt skal oplæses her. Naar der blev sagt, at man ikke burde fordre et større Antal Stemmer for Adressens Dplæsning end ved andre Sagers Afgjørelse, fordi dette var en mindre vigtig Sag, og man ikke krævede en særdeles Majoritet ved meget vigtige Sager, saa er dertil kun at svare, at de meget vigtige og nødvendige Sager maae komme til en Afgjørelse, og der kan man ikke sige at kun de have Ret, som udgjøre $\frac{2}{3}$ Dele af Forsamlingen; men det er just, fordi denne Sag synes at være mindre vigtig, at man meget let kan fastsætte en Regel, som gaaer ud paa at befrie Forsamlingen for at beskæftige sig